

G. 1081.

O R A T I O
A N N I V E R S A R I A

1184. v. 13.
4

I n T H E A T R O
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIIUM

E X

HARVÆI INSTITUTO

H. Lawrence

Habita Die xviii OCTOBRIS, 1748.

L O N D I N I,
Prostant venales apud JOH. WHISTON in Fleetstreet;
MDCCXLVIII.

OTRATO
RICHARDO TYSON M.D.
ANNUAL
COLLEGI REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIS
COLLEGI REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIS

INSTITUTO
ORINATISSIMIS

HABIT DICTO OCTOBRE 1748
HANC ORATIONEM

ILLORUM JUSSU EDITAM

L.D.M.

THOMAS LAWRENCE

LONDINI
Prostant vendes apud Jon. Whiston in Fleetstreet
MDCCLXVIII.

VIRO DIGNISSIMO

RICHARDO TYSON M. D.

COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSII

PRÆSIDI,

SOGLIS ORNATISSIMIS

HANC ORATIUNCULAM

ILLORUM JUSSU EDITAM

D. D. D.

THOMAS LAWRENCE.

BOOKS printed for JOHN WHISTON in Fleetstreet.

A Compleat System of Surgery in Three Parts, 1. Of Wounds, Fractures, Luxations, Tumours, and Ulcers of all kinds. 2. The several Operations for all Parts of the Body directed. 3. The Bandages suitable to all Operations exactly described. With an Introduction containing the Nature, Origin, Progress, and Improvement of Surgery. Being a Work of thirty Years Experience.

By LAWRENCE HEISTER, M. D.

The whole Work illustrated with thirty-eight Copper-plates. In one large Volume, Quarto. Price 1 l. 1 s.

Hippocrates Contractus, in quo, magni Hippocratis Opera omnia, in brevem Epitomen summa diligentia redacta habentur. Studio & Cura Thomae Burnet, M. D. Medici Regii, & Coll. Regii Medic. Edinburgensis Socii. Editio altera longe emendatior & elegantior. In a neat Pocket Volume. Price bound 3 s.

Oratio Anniversaria in Theatro Collegii Regalis Medicorum Londinensium ex Harvæi instituto habita die xviii Octobris, 1746, à Gul. Battie, M. D. Quarto. Pr. 1 s.

Oratio Anniversaria ex Harvæi Instituto Anno 1747 habita, in Theatro Coll. Regalis Med. Londinensium, à Jacobo Hawley, M. D. In Quarto. Pr. 1 s.

ORATIO

HARVÆANA.

VIRORUM illustrium virtutes atque facta laudibus celebrare dignis, arduum licet et difficile habeatur; nihil tamen vel excusatius, vel rectius, etiam mediocria audeant ingenia, quam gratam commemorationem de patria bene meritorum. Non quod ea quæ quisquis in civitatibus constituendis, in rebus publicis administrandis, in bellis gerendis, postremo, in natura rerum explicanda, præclare fecerit, cujuscvis oratione exæquari posse putem: sed cum Virtus suo jure hoc sibi proprium habeat, ut innata sua pulcritudine nobis placeat, animosque omnium, natura, et specie sua, commoveat, proprio denique splendore fati nitescat; procul abest ut præclarum facinus ornati sermonis præconio indigeat, vel ut Bonorum vera gloria ingenii culpa deteratur.

Lubens igitur Oratoris munus, a Præside mihi demandatum, suscipio, cum Majorum nostrorum Fama (quorum facta memorare quisque, exornare vero ne eloquentissimus quidem potest) sua gratia auditores teneat, sua magnitudine omnium admirationem moveat. Quid? quod tantarum rerum contemplatione, frigidiora etiam pectora incallescant, ingenium exsuscitetur, et verba, quæ natura aliàs denegaret, virtutis admirationem haud invita sequantur. Quis est enim omnium, qui Linacri doctrinam, prudentiam, benevolentiam, liberalitatem, non suspicit? Cui qui suspicit deesse potest oratio? Quis est, qui Harvæi acutum et perspicax ingenium, qui Loweri diligentiam, qui Williffi mentis vim inventricem, qui Sydenhamum naturæ ministrum observantissimum, non miratur? Quis, qui tantorum hominum laudes ore pleniore non loquitur?

Sed ut ordine et beneficiis, sic oratione, locum primum teneat LINACRUS, literarum et Medicinæ in orbe nostro Britannico instaurator felicissimus. Hic omni Oxoniensium doctrina

(rena-

(renascentibus tum primum literis) liberaliter institutus, altiora petebat, et in Italiam tanquam ad bonarum artium mercaturam profectus egregius peregrinator, maximos in patriam fructus mox reportaturus, Florentiæ in doctissimorum disciplinam se tradidit, et ibi humanitatis, et literarum politiorum studiis, labore incumbens indefesso, adeo proficiebat, ut non solum doctissimis sui temporis præluxisse, verum etiam purissimos Latinitatis Augustei sæculi scriptores sermone puro et eleganti expressisse videretur.

His jactis fundamentis, ad Philosophiam naturalem, et Medicinam, animum applicuit; et Arabum (a quorum interpretibus omnem mendendi doctrinam petere mos erat) rivulos confectari dedignatus, fontes puriores Aristotelis et Galeni sitiens hausit. In patriam tandem reduci, quem decus, et dignitas, et doctrina, postremo, morum suavitas, et sanctitas, tanto muneri aptissimum prædicabant, rex prudentissimus Henricus, Arthuri principis, filii sui, mores conformandos, et ingenium perpoliendum

Linacro demandavit; quem rex ipse brevi, quem postea Henricus filius medicum doctissimum pariter et sagacissimum salutis suae praefecerunt.

His praecclaris muneribus ipse summa fide, summa laude functus; dignitate et gratia, quibus plurimum cum apud principem, tum apud nobiles valebat, non ad pecuniam sibi corradendam, non ad suos locupletandos usus est; sed cum commodis publicis promovendis, et genere humano sibi beneficiis devinciendo omnes ejus curae et cogitationes evigilaverant; Medicinam, jacentem, monachorum cellis inclusam, opinionibus anilibus sordidam, scholasticorum contentionibus laceram, non sine summa indignatione conspexit; et Divinae artis in libertatem vindicandae, stabiliendae, cohonestandae, nitorique pristino restituendae consilium cepit.

Hoc animo, Lycurgus alter, fundamenta Civitatis futurae in prima incolarum institutione posuit. Praelectiones enim medicas Oxonii duas, Cantabrigiae unam fundavit, in quibus
Hip-

Hippocratis, authoris vetustissimi et optimi, libros, Galeni medicorum Græcorum eruditissimi commentarios legendos et explicandos statuit, ut in nostris academiis quasi seminarium esset perpetuum, unde socii optimis institutionibus eruditi in Collegium, quod tum tacita cogitatione meditabatur, transferrentur. Ipse interim Galeni libros optimos verborum optimorum et electione et constructione tam feliciter in linguam Romanam transtulit, ut exinde jure quis dubitet Græce an Latine Galenus melius loquatur.

His rebus comparatis, favore regio divinis cæptis annuente, optimum et doctissimum in Medicina quemque, in unam domum congregavit; sciebat nempe vir prudentissimus, ut in republica administranda, ita in doctrina promovenda, nihil tam valere quam hominum peritissimorum, et consultissimorum juncta consilia. Et quo certius, et cumulatus, perpetuitati, auctoritati, dignitati, novæ suæ civitatis prospiceret, ut sua jura, et privilegia Medicorum communitati lege conservarentur

impe-

impetravit: statutisque privatis tam politiam quam mores respicientibus effecit id, quo nihil aut hominibus aut Deo acceptius in terris reperitur, nimirum ut viri boni jure et virtute conjungerentur. Præterea, ne boni regiminis exemplum nobis deesset, ipse septem annos Pater nobis præfuit; ut esset locus quo filii convenirent, ipse domum suam, vivus commodavit, moriens, testamento nobis legavit; sed meliorem adhuc hæreditatem, et omni patrimonio præstantiorem, nobis tradidit; Virtutis, et Rerum gestarum Gloriam. Talis extitit Linacrus, vir inter primos certe referendus, siue indolem ejus benignam, siue ingenium altissimum, siue gratiam, et honorem summum, quibus apud principem, nobiles, omnes, valebat, siue postremo (id quod quidem maximum est) Medicorum collegium a se institutum, fundatum, perfectum respiciamus: recte igitur Te, Linacre, beatum dicamus quoniam virtuti tuæ Fortuna conjuncta est.

Societatem nostram Fundatoris morte sollicitam, inopem, et perturbatam, in tutelam suam

rece-

recepit CAIUS, Linacro, studiis, et eruditione, simillimus; amicitia, et familiaritate, conjunctissimus: qui licet collegium nostrum, sociorum virtutibus satis ornatum, intellexit, ut magnificentiae tamen externae, qua multitudo maxime commovetur, consuleret; insignibus gentilitiis decoravit; ut praesidis dignitati nihil deesset, Fasces, et Pulvinar, gravissimo muneri, honestissima adjunxit ornamenta.

Virum sagacissimum haud latere potuit, quantum exemplorum vis, quantum gloria, et pudor, valeant in moribus hominum moderandis; nulla enim re alia ad virtutis studium vehementius accendimur; nulla re alia a vitiis acrius revocamur. Primus igitur instituit, ut acta Collegii in Annalium libro conscriberentur; nimirum ut nobis fastos nostros evolventibus, virtutes antecessorum, ob oculos nostros versarentur; atque ab iis, quæ communi sociorum consilio gesta essent, disceremus quibus rebus majores nostri, dignitatem, et auctoritatem, secundis, et adversis (si quæ futura essent) temporibus sustinuisent.

His rebus, prudentem, et benevolum, sese præstitit Caius. Medicum autem summum fuisse, testatur (ut alia præclara omittam) opus illud immortale De ephamera Britannica, quo sibi non solum medentium laudem et gratiam adeptus est; verum etiam populares suos, maximo beneficio sibi devinxit. Savissimam quippe luem, intra spatium unius sæculi ortam, bisque reversam, maximaque cum hominum strage grassantem, in qua (si in ullo alio morbo) occasio præceps erat, medendi methode feliciter excogitata, vicit, et profligavit; experimentoque medicos egregio docuit quid in morbis maxime malignis, vitæque hominum adversissimis, optimum esset sequi: Crisin nempe expectare; Naturæque languenti subvenire.

Ad CALDWALDUM venio, qui Lumleio nobili consociato Prælectionem Chirurgicam optimis auspiciis instituit. Nohit distributione et separatione partium diminui magnitudinem Medicinæ: Pharmaceuticæ igitur, et Chirurgicæ, res natura conjunctissimas, mente, et cogitatione,

tatione, tantum se jungi censuit. Similem quippe morborum utrique huic Medicinæ parti subjectorum, rationem; similem medendi methodum esse sensit. Quicquid enim animalium salutem adversatur, id, vel ab Alienis in corpore retentis, vel a structuræ vitiis, vel a Motibus naturæ inconditis, oritur: Medicina igitur, vel in his moderandis, in illis, aut reficiendis, aut expellendis, versatur. Nec refert, utrum morbi corporis superficiem deturpent, an in visceribus intus delitescant, carnibus nidulentur, an ossibus inhærescant, varia licet eorum facies sit, una fere tamen omnibus generalis indoles inest, unumque medici officium est, siue medicamentis, siue manu curationem aggreditur, naturæ scilicet in loco obsecundare, eamque, si quid impediat, expedire.

Chirurgicam igitur Collegis suis, quos in artis salutaris omni parte perfectos, omni laude cumulatos esse, voluit, excolendam, et promovendam, commendavit. Et profecto si quis Medicinam feliciter facere velit, is naturam morborum eorum quos manu medemur cal-

C

leat.

leat ; Quemadmodum, etiam ex altera parte, ars Chirurgorum eo magis manca et jejuna videatur quo minus indolem morborum omnium atque naturam attingat : Et licet Chirurgices effectus, inter omnes medicinae partes, evidentissimus a Celso habeatur, dicam tamen quod sentio, nec in hac re Chirurgo ipsos inficiandos puto ; Nihil magnum in hac arte sine medicamentis internis, et corporis beneficio, fieri posse.

Prælectionem Anatomicam in qua ex corporis structura Pathologia medica deducetur optimo consilio instituit GULSTONUS. Quia, nec interiorum partium læsiones a se invicem medicus dignoscere potest, nisi quo corporis loco partes læsæ sint, et cui usui inserviant, prius intelligat, nec morborum eventus futuros prædicere, nisi sectione et experimentis edoctus quantum ad vitam pars quæque valeat, ad semelioticen accedat, nec in medendi methodo quid agendum fugiendumve sit scire quisquam valet, nisi animalis œconomia perspecta.

Est

Est et aliud in quo Gullstoni prudentia conspicitur, Anatomiam enim ad Morbos, et Medicinam, referri, non in rerum minutarum descriptionibus occupari voluit: non quod exquisitiori in hac arte diligentiae intercedendum putem, præsertim cum in minimis maxima sæpissime insit gratia; hanc tamen Medici studiosius excolentes (ut ego vineta cædem mea) cogitent velim, minutiis hisce ornari quidem Medicinam posse, sustineri vero nullo modo.

Sed de Anatomia quis loquitur, cui non simul in mentem venit illustrissimum nomen HARVÆI? cui faciem suam pulcherrimam Natura retexit, quem in penetralia Medicinæ manu duxit. Cujus inventum splendidissimum non tantopere admiror, (ingenii quippe ejus altissimi fuit, omne magnum et reconditum querere et reperire) quantopere ipsi, posterisque gratulor, quod invidorum obstrepentium clamores, quod opiniones longa sæculorum autoritate mentibus hominum infixas, Veritas vicit et supergressa est. Non necesse est in hoc doctissimorum cœtu, quantum Medicina, quan-

tum naturalis Philosophia, sanguinis circulationi inventæ, adeoque Harvæo debeat, prædicare; quanquam nullus fortasse locus laude feracior, nullus campus latior est, in quo exultet oratio: Quandoquidem nec de sanguinis confectione, nec de calore corporis, nec de ejus conservati-
one, nec de ratione aliena excernendi, quid-
quam verisimile dici potest, quod a sanguinis
circulatione non pendet, non deducitur.

Sed ab Harvæi ingenio omni laude majore, ad
ejus liberalitatem, humanitatem, comitatem,
transeamus. Hic coenaculum in quo familiares et
festivos sermones conferremus, extruxit; Hic in
Bibliotheca, librorum numerum auctiorem fecit;
Hic patrimonium vivus nobis suis filiis de-
dit; Hic dapes anniversarias nobis apposuit;
Hic antecessorum virtutes, ipse omni celebrati-
one dignus, laudatione pia celebrari voluit.

Sed cum nosmetipsos in Harvæum gratos
profitemur, minime consentaneum esset Vixum
ILLUM EXIMIUM silentio præterire, qui cum
Harvæum ingenio et moribus suis, ipse melius
expressisset, ejusdem imaginem coenaculo no-

stro

stro posuit Epulis et Consiliis quasi præsentem
quendam et præidentem Deum. Sed oratio-
nem in illius, in omnium vestrum, Socii Orna-
tissimi, laudes involare gestientem reprimo, ne
vobis assentari, non vestras virtutes satis reve-
reri videar.

Collegium Medicorum fundatum Linacro,
conservatum HAMÆ debemus. Cum enim tem-
poribus iniquissimis una cum Republica, res eti-
am nostræ corruissent, et familiæ Linacrinæ bo-
na præconis voci subiecta essent, prodijt Ha-
mæus, et propriis facultatibus redemit. Cum im-
mani illo incendio (quo urbs Britannicæ floren-
tissima deflagavit) nostræ Ædes periissent, Ha-
mæi gratia, et liberalitate factum est, ut pulcri-
ores resurgerent. Cœnaculum præterea magni-
fico opere intestino ornavit, Oratori Harvæano
honorarium auxit, Convivium hodiernum lau-
tius propriis impensis fecit, prædiis denique
amplis nos locupletavit.

Nihil in Collegii Medicorum Fortuna majus,
nihil in dignitate honorificentius reperiri potest,
quam quod inter socios nostros numerentur
Viri,

Viri, non solum ingenio, eruditione, doctrina, sed etiam titulis, et honoribus gentilitiis præclari: Quos inter, Nobilissimum DURNOVARIÆ Marchionem animis gratissimis commemoramus. Cui (præter honorem quo medicorum communitatem affecit cum inter socios nostros sese cooptatum voluit) Bibliothecam nostram, librorum suppellectili pretiosa ornatam, debemus: quam (tanto liberalitatis exemplo accensus) HALÆUS, ipse indole et natura liberalissimus, omni laude medica cumulatissimus, vitæ integritate, et morum suavitate, æqualibus suis charissimus, Aureis Quingentis, supremo testamento legatis, instructiorem esse voluit.

Jure in Antecessores nostros, quorum institutis, et beneficiis, tot præclara medicorum ingenia, in scenam publicam producta, inclaruerunt, ingratus videar; si illorum nomina, quorum scriptis instructiores ad artem salutarem exercendam accedimus, illustriora prætermittam. Inter quos, LOWERUS nunquam sine summa laude dicendus est; qui Harvæi ubertate completus, et circulationis instrumenta penitus per-

ferutari gestiens, Cordis fabricam musculosam, ductumque fibrarum ejus, pene inextricabilem, incredibili diligentia, parique felicitate investigavit: Qui ut sanguinis naturam, suis temporibus parum perspectam, ulterius explicaret, utque morborum humoribus nostris insidentium, medelam certiore et faciliorem exquireret, splendida illa transfusionis experimenta, maximis fane ausis primus instituit.

Iisdem fere temporibus exortus est WILLIUS; Qui quid in Naturali Philosophia, Chymia, Anatomia, ipse potuit, egregiis suis scriptis, De Cerebri Anatome, De Brutorum Anima, De Fermentatione, ostendit. Quantum autem in arte medica promovenda illæ prædictæ artes valeant, libro suo pereleganti, quem Pharmaceuticæ Rationalem inscripsit, magna sua gloria, magno medentium bono, edocuit.

Ad SYDENHAMUM transeo, virum integerrimum, Medicum summum, qui in ægrorum curationibus naturam solam sequebatur, quia id maxime salutare est. Cujus ingenium perspicax et acutum in hoc maxime admiremur, quod
spretis

spretis et abjectis Naturalis Philosophiæ admini-
culis, non solum morborum descriptiones gra-
phicas (quanquam id quidem magnum est) ve-
rum etiam curationes ex observatione sola pe-
tivit ; ita quod alii omni eruditionis genere in
auxilium vocato ægre attingunt, ipse infito in-
genio, natura duce, consecutus est.

Quid tandem vestrum est, Socii Ornatissimi,
nisi ut (quod facitis) Antecessoribus nostris qui
hæc præclara nobis pepererunt vosmetipsos simil-
imos præstetis ; ut gloriam vobis a maioribus
traditam conservetis, augeatis ; Ut Linacri eru-
ditionem, prudentiam, benevolentiam, ut Har-
væi ingenium, liberalitatem, ut omnes omnium
majorum nostrorum virtutes, suspicientes, con-
templantes admirantes, superiores non solum
æmulemini, verum etiam (fas sit enim mihi,
lætis precationibus, omnia fausta vobis ominari)
eorum exempla superetis.